

Silencis

Vaig perdre quinze quilos aquell curs, d'estrès i de ganes de fer-me invisible

cache/pdf/tmp/1558471923_9172376

Foto: Barbara W.

Quan tenia tretze anys, em vaig enamorar d'una nena de l'escola. Llavors no era com ara, suposo que no cal ni dir-ho. No podia parlar-ne amb ningú. El desfici es va fer tan intens que aviat vaig necessitar una vàlvula per desfogar-me. En aquells campaments de l'escola, la llibreta que amagava al fons de la motxilla estava atapeïda de tots els silencis que havia anat amuntegant durant mesos al pati i a les aules. La lletra, petitíssima, com la del pare, em suggeria la ingènua il·lusió que el meu secret era encara més inaccessible.

Un matí vaig trobar la motxilla remenada i la llibreta oberta. I a l'hora de dinar, els ulls tèrbols i burletes d'aquella companya de classe.

S'escamparen aviat els xiuxiuejos malèvols als passadissos de l'escola. Una amiga em vingué a trobar, esverada, el rostre desencaixat: *m'han dit que ets... aquella va dient pertot arreu que ets... no és veritat, oi?, digue'm que no és veritat!*

Em vaig negar com Pere abans de cantar el gall, no tres, sinó deu, cent, vint mil vegades. Al balcó de casa, vaig cremar la llibreta pàgina per pàgina. Se m'enfilava el pànic des de la panxa fins al coll i s'aturava allà, asfixiant-me. La vergonya no em deixava respirar. Vaig decidir que no tornaria mai més a l'escola. Se'm va passar pel cap tirar-me pel balcó. Però no vaig tenir valor per fer ni una cosa ni l'altra.

Vaig deixar d'escriure, és clar. També vaig pensar que podria deixar de sentir. Anava a classe mirant a terra per no veure com em miraven, em capbussava en els llibres per no sentir els murmurs, no parlava amb ningú per por que m'interroguessin, de bona o de mala fe. Vaig perdre quinze quilos aquell curs, d'estrès i de ganes de fer-me invisible. I a poc a poc es van anar desfent els xiuxiuejos, unes enraonies en van substituir d'altres, i al capdavall es van oblidar de mi.

En l'última entrevista de feina, mentre m'esperava asseguda en una cadira al costat dels ascensors, la vaig veure sortir d'un despatx. No havia canviat gens. Tenia la mateixa mirada tèrbola, la mateixa manera agressiva de caminar. Es va quedar paralitzada quan vaig saludar-la dient-ne el nom i el cognom. No em reconeixia. Va empassar saliva. *Has canviat molt*, va dir, i em vaig tornar a veure amb tretze anys, ensorrada per la vergonya i la humiliació, defugint-la quan la veia venir pels passadissos, odiant-la també profundament, amb una ràbia insana. I tant, que havia canviat.

Ara ni l'odiava ni m'averkonyia de res. Fins i tot em vaig oblidar dels nervis de l'entrevista: *Si m'agafen potser treballarem juntes*, li vaig dir, però es va afanyar a contestar que ella només era allà cobrint una baixa curta. També es va afanyar a acabar la conversa, sense mirar-me als ulls, i va fer mutis per l'escala tan aviat com va poder.

Em van agafar. A la feina, vull dir. No l'he tornada a veure. Tampoc no he tornat a averkonyir-me, ni a odiar, ni a mastegar silencis que enverinen l'ànima. Callo només quan vull, i només cremo els escrits quan ja no em serveixen per explicar-me.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .